

och då, i betraktande här af allt, de möjliga fördelarne af ett beslut i motionens syfte icke äro af den vigt, att de kunna anses ens uppväga olägenheterna deraf;

finner sig utskottet sakna skäl att tillstyrka bifall till motionärens förslag, utan hemställer,

att motionen icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 15 februari 1887.

På utskottets vägnar:

OLOF AHLSTRÖM.

N:o 5.

Ank. till Riksd. kansli den 15 febr. 1887, kl. 2 e. m.

Andra Kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtande n:o 2, öfver herr J. E. Ericssons i Ahlberga motion (n:o 46) om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om upphäfvande af kongl. kungörelsen den 13 mars 1863 om tiden för afslutande af auktioner på landet.

Motionären har till stöd för sin berörda framställning anført att, sedan, enligt Kongl. Maj:ts förordning angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker, handel med brännvin icke vidare finge vid auktioner på landet ega rum

och bränvinsutdelning dervid äfven utan betalning jemväl vore förbjuden, hufvudsakligaste anledningen torde hafva bortfallit till förbudet mot auktioners fortsättande å landet efter klockan 9 på aftonen och att således kongl. kungörelsen den 13 mars 1863 borde utan minsta fara för ordningens upprätthållande kunna upphävas, hvilket enligt motionärens förmenande så mycket hellre borde ske, som förbudet icke så sällan öfverträdde, utan att man deraf kunnat förspörja någon olägenhet. Deremot vore för landsbygden den praktiska olägenheten ganska betydlig, derest man ville konsekvent tillämpa förbudet. Ofta nog inträffade nemligen, att klockan 9 på aftonen någon del återstode af det gods, som skulle afyttras. Man hade då att välja emellan öfverträdelse af gällande lag genom auktionens fortsättande eller att afbryta densamma, i hvilket senare fall såväl auktionsbesökande som den, hos hvilken auktionen hölles, tillskyndades förlust utan minsta nytta för samhället.

Utskottet anser sig böra i minnet återföra, att Kongl. Maj:t genom kungörelse den 5 mars 1831 funnit skäligt till befrämjande af ordning och skick vid de folksamlingar, hvartill auktioner å landet föranledde, och med hemtad anledning jemväl af Rikets Ständers i ämnet gjorda underdåniga anhållan stadga att, vid påföljd af böter för såväl auktionsförrättare som den, hos hvilken auktionen hölles, auktion å landet under tiden från och med den 15 mars till och med den 15 oktober icke finge fortsättas längre än till klockan 9 eftermiddagen och under öfriga delen af året icke längre än till klockan 7 eftermiddagen, dock att på alla söcknedagar, som föregingo helgdag, auktion skulle slutas klockan 7 eftermiddagen, samt att i nyss berörda kongl. kungörelse blifvit genom kongl. kungörelse den 22 september 1848, enligt Rikets Ständers på anförda skäl derom i underdånighet gjorda hemställan, vidtagen den ändring att, med bibehållande af föreskrifterna i öfrigt, auktioner å landet, hvilka höllos under tiden från och med den 1 mars till och med den 15 oktober, måtte kunna till klockan 9 eftermiddagen fortsättas.

Nu ifrågakomna kongl. kungörelse den 13 mars 1863 upphäver de genom båda ofvannämnda kongl. kungörelserna meddelade föreskrifter och förordnar, att auktion å landet alltid skall slutas *senast klockan 9 på aftonen*; och bör, då auktion till sålunda bestämda tiden fortsattes, auktionsförrättaren tillkännagifva att auktionen för dagen är slutad och att de närvarande skola åtskiljas; kommande, derest nämnda tid öfverskrides, såväl auktionsförrättaren som den, hos hvilken auktionen hålles, att hvardera böta tio riksdaler, angifvarens ensak.

Redan i den författning angående bränvinsförsäljning, som gälde då 1863 års kongl. kungörelse utkom, nemligen kongl. förordningen den 7 december 1860, stadgades i § 25: »Å landet vare minuthandel med eller utskänkning af bränvin förbjuden på eller invid det ställe, der auktion — — — hålles, eller» etc., och samma stadgande har bibehållits i alla derefter utfärdade kongl. förordningar om försäljning af bränvin, med allenast den förändring, att det afstånd från auktionsställe, hvarinom bränvinsförsäljning är förbjuden, blifvit närmare bestämdt, hvarjemte, på sätt motionären erinrar, blifvit i kongl. förordningen den 29 maj 1885 intaget det stadgande, att bränvin icke får vid auktioner äfven utan betalning utdelas.

Äfven om det kunde antagas, att sålunda meddelade föreskrifter skulle leda dertill, att rusdrycker aldrig blefve vid auktionstillfälle tillgängliga och att fullkomlig nykterhet vore bland auktionsbesökande rådande, hvilket dock erfarenheten lär visat icke alltid vara händelsen, torde likväl omsorgen om god ordning oafvisligt fordra, att sådana förrättningar, som offentligen utlysta auktioner, hållas om dagen och icke om natten, och utskottet hemställer fördenskill,

att motionen må lemnas utan afseende.

Stockholm den 15 februari 1887.

På utskottets vägnar:

OLOF AHLSTRÖM.
